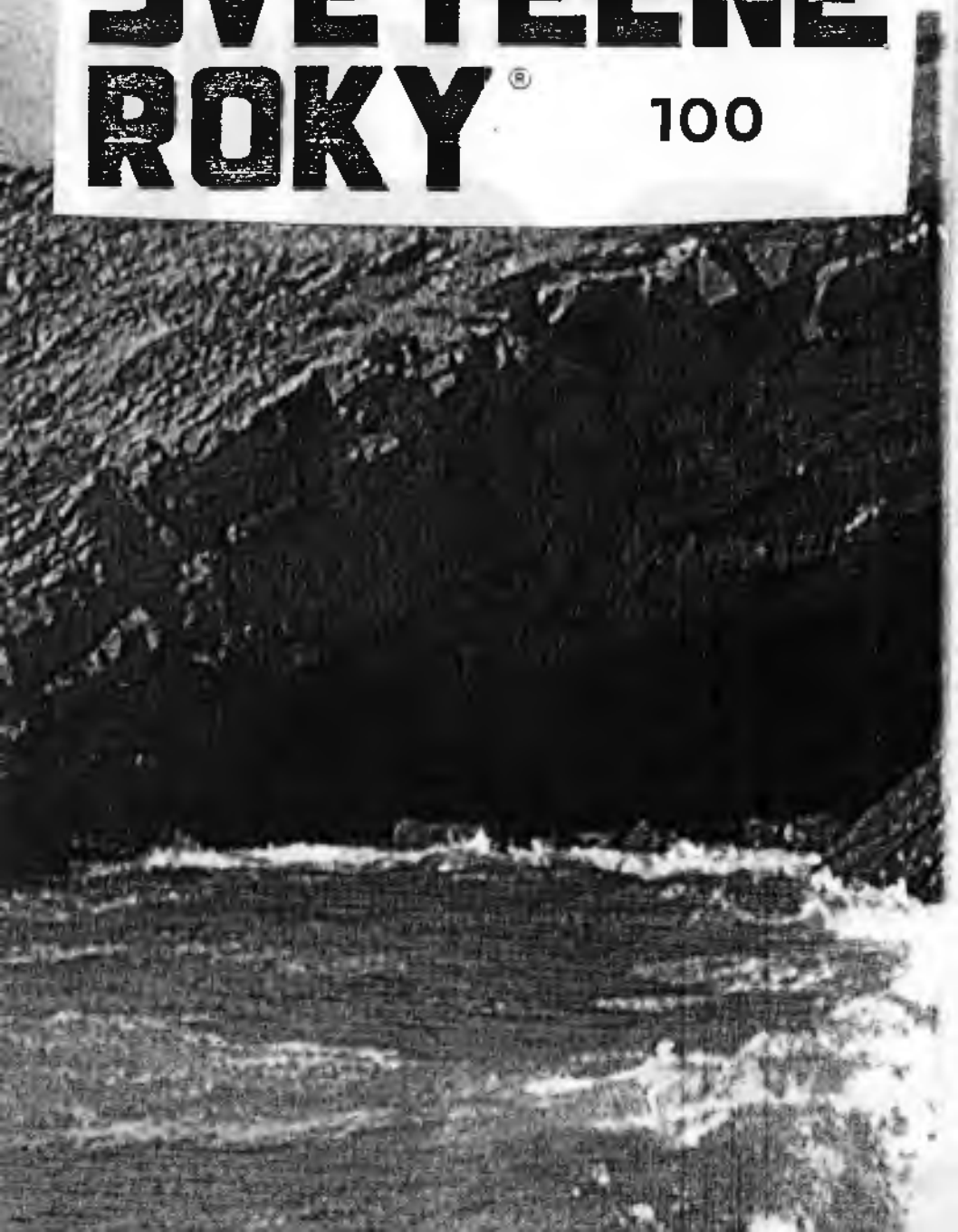
SVETELNÉ ROKY®

100

SVETELNE ROKY®

100

Redakce čtenářům

Teď, když píšu úvod ke stému číslu, zdá se mi to skoro samozřejmé. Jinak to přece ani dopadnout nemohlo, ta stovka musela vyjít. Když se podívám do redakčního archívu na desky s jednotlivými ročníky Světelných roků, na všechna hotová čísla, zdá se mi, že padesátka vyšla před nedávnem. A přece je to už dva roky. Celé dva roky. Co se vlastně za tu dobu událo. Viděli jsme spoustu filmů, zúčastnili se i několika conů a pořád jsme psali. Všichni v redakci. Je však nutno připomenout, že "těžkou kéru článků" táhl minulý rok především Standa se svým nekonečným nadšením. V této souvislosti si vzpomínám na jeden článek Ludvíka Součka ve kterém píše, že "bude psát tak dlouho, dokud ho několik statných mužů nestrčí do mrazícího boxu, aby dal konečně jednou pokoj." Standa bude asi taky takový. A to je dobře.

Od 50. došlo také k další velké změně. V obálkách. Titulní stránky třetího ročníku, v němž padesátka vyšla, byly tvořeny tak trochu metodou, co dům dal. Moc se nám to nelíbilo, ale nevěděli jsme v redakci co s tím. A pak se nám podařilo "ulovit" Vládu Widtmana a rázem se "Srůčky" /jak jim v redakci říkáme/ dostaly na vyšší kvalitativní stupeň. Na obálkách se objevily kvalitní obrázky. A navíc k filmům a navíc se vázaly k obsahu čísla. Když byl na obálce obrázek, byl uvnitř k tomu článek. A je i nyní. Dáváme si záležet na tom, aby to tak bylo i nadále.

Změny doznala i obec odběratelská. V době, kdy vyšlo 50. číslo, měly Světelné roky náklad pouhých 5 výtisků. Od té doby natolik vzrostla poptávka a naštěstí i možnosti tiskárny, že jsme mohli podstatně zvýšit náklad. To nám umožnilo získat další čtenáře a tím i zkvalitnit časopis, jak ukazuje vzorný příklad Vládi Widtmana. Světelné roky jsou obohaceny i články o filmech ze sovětské televize díky Slávkovi Švachoučkovi, úspěšně se rozvíjí cyklus speciálů o Fantasy díky Egonovi Čiernemu. I příspěvky, které zašlou Castoráci, jmenovitě Peter Dudáš zpestří obsah SR.

S jedním odběratelem - pamětníkem - jsme se bohužel museli rozloučit. Ne snad, že bychom trpěli pocitem důležitosti, ale když si Mirek Nejedlý za půl roku nenašel čas ani na to, aby

alespoň jednou zatelefonoval a řekl, že momentálně nemá čas, abychom mu SR schovali, tak jsme se s ním museli rozloučit. Umožnilo nám to alespoň dát uvolněné Srdíčky někomu, kdo o ně stál.

Pokus s Výběry ze SR, který ve velkém rozjel Vláďa Veverka však bohužel ztroskotal a tak se Vláďa nestal držitelem Mr. Skhy. Výběry vyšly jenom tři a další dva, které byly připravené, se už do tisku nedostaly. Pořád je mám v archívu a doufám, že je někdy dodělám jako starožitnost, pro sběratele.

Články ze Světelných roků se však dostávají mezi širší scifistickou obec jinak. Vyšel soubor článků o prvním cyklu v Ponrepu v Ikarii, druhý snad vyjde také, pokud vyjde druhá Ikarie, objeví se ve Slanu Ládi Pešky, v Laseru Toma Jirkovského, v Bonsaji Jirky Karbusického i v Poutníku Egona Čierneho. Neberte to jako chlubení. I když musím přiznat, že mě to hřeje, když si tam potom přečtu "převzato se Světelných roků" nebo jak je to krásné v Laseru "přetištěno s laskavým svolením SR". Ale to by asi zahřálo každého autora i vydavatele.

Světelné roky jsou takový dosti specifický časopis. V době, kdy měly 5 výtisků a 7 odběratelů, měl Readecon vyloženě rodinný charakter. My také Světelné roky nevydáváme jako žádný klub. Je to zpočátku podnik rodinný a později tvořený okruhem přátel. A pro přátele je určený. Pro radost z tvorby i pro radost z rozdávání. Patří k tomu už i takové to "povinné jásání" při obdržení nového čísla. Je to hra, rituál a má svá pravidla.

Na letošním Parconu na nás vybafl tuším že to byl Konopčík, kde že se tu rozdávají Světelné roky. Když jsme mu řekli, že nikde, že je to jen pro okruh lidí, vynadal nám, jak to, že on je chce taky. Je nám sice líto, že mu nemůžeme vyhovět, ale koneckonců ani nechceme. Proč dávat "náš" časopis lidem, které vůbec neznáme. Já nepíšu časopis, nebo lépe nedělám časopis z chorobné touhy informovat každého o kdejaké pitomosti. Některé fanziny tak ale bohužel vypadají. Nemají co říci, hlavně že mají 500 výtisků. Ne, že bych si myslel, že nám co říci, ale aspoň to nikomu nevnucuju na conu do rukou a nerozdávám to na potkání. A "mí" redaktoři rovněž. Doufám, že se nebudete pro to zlobit.

Takže pokud se Vám Světelné roky líbí, je to moc dobře a budeme v redakci rádi, když se na jejich tvorbě budete podílet /což byste měli/, aby to byl i váš časopis a pokud se Vám přesta-

ly líbit, je nám to líto, ale "odhlásit se" můžete vždycky. Ale raději přímo, ne jako Mirek Nejedlý.

Dosti ale neplodných úvah. Nyní k tomuto číslu.

Tak, jako padesátka přinesla obsah filmu Válečníci přicházejí z hvězd, který byl natočen v Ertaru, rozhodli jsme se /z nedostatku lepších nápadů/ věnovat 100. číslo také /tedy již tradičně/ filmům natočeným v Ertaru. Původním záměrem bylo publikovat trilogii Poslední král , kterou jsme inzerovali již v 9. čísle minulého ročníku v rubrice Co se kde šustlo. Obsah všech tří dílů však přesahuje rozsahové možnosti čísla. Najdete tu proto jen první dva díly, Světlo z temnot a Syn hvězdy. Obsah třetího dílu, Král přichází, uveřejníme později.

A rovněž jako v padesátém čísle, je i na obálce stého čísla záběr z filmu. Bohužel rozhodné slovo o obsahu obálky padlo ještě v době, kdy měly do tohoto čísla přijít obsahy všech tří dílů a tak je obrázek na obálce charakteristický spíš pro třetí než pro druhý díl. Ale snad to nebude tolik vadit. Na obálce je pobřeží Sargasového zálivu, skalní ostroh, za nímž se rozkládá pevnost knížat z Prykenu /viz obsah filmu/. Po tomto pobřeží Taor několikrát objížděl obležené sídlo nepřátel a ve třetím díle se zde prochází se svým přítelem, když rozvíjejí plány na znovuvybudování válkou zničeného království. Oproti 50. je však tento plakát z filmu větší. Vzhledem k tomu, že i první strana uvnitř obálky obsahuje hlavičku, můžete si sešit z desek vyjmout a plakátem ozdobit zeď. Tak je to i zamýšleno.

Věříme, my všichni v redakci, že budete i nadále nadšenými příznivci Světelných roků, našeho, ale i Vašeho časopisu a těšíme se s Vámi do další stovky a na další Readercony.

- Sterknest.-

Za redakci Světelných roků:

Světlo z temnot

Na plátně se objevují obrazy z pustnoucího kraje. Chudé vesničany, otrhaní zbídačení rolníci. Úroda je malá, rok suchý. I přes tuto bídu vymáhají páni stále vyšší dávky do svých sýpek. Obraz je doprovázen komentářem.

"Po smrti posledního krále z dynastie Labria, Renara, se kdysi mocná říše Eritrea rozpadla. Drobní šlechtici uchvátili do své moci jednotlivá panství a statky. Ohromné dříve státní lány polí buď pomalu zarůstaly plevelem nebo byly rozděleny na drobné pozemky, na kterých se plahočili vesničané z jednotlivých nových panství. Šlechtici stále zvyšovali zatížení lidu daněmi a odvody, stále více práceschopných mužů odvlékali do svých vojsk. Každý bojoval s každým. O moc nad každým potůčkem, nad každým pahorkem, každou loukou. Všichni se chtěli dostat ke státním pokladům, urvat pro svůj rod nyní prázdný trůn. A země pustla.

V drobných šarvátkách a bitvách vítěla jedna a podruhé zase druhá strana. Pomalu, nepozorovaně, však rostla moc dvou šlechtických rodů více, než ostatních. Na jihu to byl rod Darejů a na severu, na pobřeží, rod Prykenů. Tyto dva rody kolem sebe pozvolna seskupovaly drobná knížectví, která si podmanily a blížila se doba, v níž mělo nevyhnutelně dojít ke střetu obou soupeřících stran a o rozhodující boj o trůn"

Mladý chlapec Taor tráví své jinošská léta na rodovém hradě Darejonu. Jeho otec, Katar z Darejonu, věnuje veškeré své úsilí tomu, aby z chlapce vyrostl všestraně nadaný muž. Jsme svědky toho, jak se Taor seznamuje s výsledky věd, chemie, astronomie, i náboženských věd a rovněž tak se učí zacházet s mečem. Muž, který v této pohnuté době neumí zacházet s mečem, je už předem mrtvý muž. A tak mladý Taor studuje a bojuje. Ze všech panství, která jsou vazaly Darejů, mu jeho otec opatřuje nejnadanější muže. Učitelem, který Taora učí poznávat všechny taje boje s dlouhým, obouručným mečem, je sám veliký Diador, velitel osobní gardy již mrtvého krále Renara.

Na Darejonu v této době pobývá i Taorova sestřenice, Markýza Elera. Je o rok mladší než Taor a je velmi půvabná. Není proto divu, že se do ní Taor zamiluje. Ve svém zbožnění Elery však není

sám. Zamiloval se do ní i syn velitele hradní stráže, Sean. Tato láska z jedné dívce znamenala konec přátelství obou mladíků. Stali se z nich soupeři. A nejen v lásce.

Katar s neklidem pozoroval rostoucí moc rodu Prykenů. Byl natolik zběhlý v politice, že mu bylo nad slunce jasnější, že nebude již dlouho trvat a dojde ke střetu obou rodů. Snad právě proto tolik spěchal s výukou svého syna. On ve svém stáří již nemohl počítat s tím, že by byl ve vlastním boji příliš platným bojovníkem. A nikdo jiný nemohl vést šiky bojovníků pod vlajkou Darejů, než jeho syn, Taor.

Večer seděl Katar se svou ženou u krbu.

"Myslím, že bys mu pomalu mohl říci pravdu."

"Ne, má drahá. Ještě nenadešel čas. Víš, co jsme slíbili velmistrovi, když k nám Taora jako nemluvně přinesl. Nesmí nic vědět, dokud nedojde k otevřenému boji, dokud nebude nutné, aby věděl, že nebojuje proto, aby se stal vládcem, vždyť on je vládce. Musí potom pochopit, že trůn, o který bojuje, je jeho. Že byl jeho už když se narodil. A musí se to dozvědět co nejpozději. Tak pravil velekněz. A my jsme mu to slíbili."

Před dvaceti lety, na dvoře krále Eritrejského, Renara.

Král je již jen loutkou na trůně. Veškerou státní moc drží v rukou králův tajemník, Derenon. Čeká na královu smrt. Doufá, že se mu po králově smrti podaří usednout na trůn, i když není z dynastie králů, dynastie Labris. Král zůstal i při třetím manželství bez následníka. Zdá se, že nic nemůže narušit Derenovy pikle. Jako blesk z čistého nebe pak přichází zpráva, že Renarově sestře se narodil syn Taor. Následník trůnu. "Musí zemřít," napadne okamžitě Derenona a začne svůj čin připravovat.

Tajemný klášter Skhá-nei-ran vysoko v Toránských horách.

Ten-který-ví, velekněz řádu Strážců tajemství hvězdy si svolává své podřízené, Radu devíti.

"Z královského sídla přicházejí znepokojující zprávy. O neschopnosti krále Renara již všichni dobře víme. Tento člověk není schopen ani udržet pořádek v kdysi tak mocné Eritrei. Blíží se konec jeho vlády. Na jeho místo se dere tajemník Derenon. V zemi dnes není síla, která by mu v nástupu na trůn zabránila. Ale ta síla bude. Releně, králově sestře se narodil syn. Následník trůnu, Taor.

Taorovi tedy hrozí bezprostřední nebezpečí. Musí zmizet před Derenovou zlobou. Ale tak, aby po něm nezbyla stopa. Ukryjeme ho na Darejonu, u Kstars. Je to poctivý muž a vyznavač naší víry. Také tajně uctívá Hvězdu, tak, jako my. Bohužel musíme dnes všichni svou víru skrývat. Mocní králové rodu Labris již jsou všichni v zemi předků a koupou se v záři Hvězdy a moci nabyli ti bláznivi přívrženci Slunce, kterým nejde o nic jiného, než o osobní moc a bohatství. Ta jejich víra není nic jiného, než obloudění duší lidu a o udržování těchto lidí ve strachu.

My musíme Taora zachránit nejen pro zemi, ale i pro nás, pro Hvězdu, v souladu s učením bájného velikého Skhá", a velekněz poklekl a v hluboké úctě položil obličej na zem. Rada Devíti jej následovala.

Taor se vydal se svou družinou na obhlídku panství. Při jedné jízdě spatřili za lesem kouř. Taor pobídl koně do trysku. Zanedlouho již spatřili vesnici. Mnoho domů bylo v plamenech. Křik a řinčení zbraní doléhalo až k uším rytířů Taorovy družiny . Lupiči zřejmě přepadli vesnici. Jezdci Taorovi se přiřítili do vsi a začal krutý boj. Banda nebyla připravena na boj s rytířskou družinou, proto zanedlouho podlehla. Taorovi se podařilo zajmout vůdce. Možná proto, že ten byl těžce raněn a věděl, že ho již žádná Taorova zloba nemůže postihnout, prozradil po krátkém výslechu Taorovi, že jeho bandu pro tento úkol najali Prykenové a několik členů bandy pocházelo z Prykenského žoldáckého vojska. Tak došlo k prvnímu konfliktu mezi Darejí a Prykeny. Válka o trůn započala.

Ještě než se Taorova družina vrátila na Darejon, došlo k další šarvátce mezi ní a pokraničními strážemi Prykenského panství, která pronikla hluboko na území Darejů. Tentokrát nebyl výsledek boje jednoznačný. Darejové ztratili v boji několik mužů a mnoho jich bylo raněno.

Po návratu na Darejon čekala na Taora další zlá zpráva. Otec byl těžce nemocen a zbývalo mu sotva pár dní života. Zavolal si Taora k sobě.

"Vím, že přišla má poslední hodina. Nechce se mi odejít. Je před námi tolik, tolik práce a bojů. Je to těžké. Ale zároveň mohu odejít klidně. Svůj úkol jsem splnil. Nezradil jsem Hvězdu, velmistra. Není mne tu již více potřeba. Vychoval jsem následníka

trůnu." Taor zprvu nechápal, o čem jeho otec mluví a tak Kafar začal vyprávět.

"Před dvaceti lety, jak je to dávno, to ještě vládl poslední Labrisovec Renar. Eritre již zdaleka nebyla tou mocnou říší, jakou bývala dřív, ale byla to stále ještě říše. Král byl slabý, ale země měla Krále. O moc usiloval v té době králův tajemník a chystal se nastoupit na trůn po Renarově smrti. A pak se králově sestře narodil syn. Ze strany tajemníkovy mu hrozilo smrtelné nebezpečí, protože se stal nečekanou překážkou na jeho cestě k trůnu. A pak došla zpráva, že malý princ byl unesen a byla za jeho propuštění požadována cena, kterou jeho matka nemohla zaplatit. Chtěla prosit svého bratra o pomoc, ale tajemník tak dlouho bránil jejímu vstupu do paláce, až termín vypršel a únosci prince zabili. Utopili ho a jeho mrtvola se nikdy nenašla.

Můj otec mi vyprávěl, co slýchal od svého otce, mého děda. Za těch dob, kdy Labrisové byli na vrcholu moci, Eritre vzkvétala, lid pracoval a země plodila. A chrámy Hvězdy byly plné lidu a darů. A Hvězda Eritri zářila do celého světa. Byl to mocný stát. Posledním mocným králem byl Roran III. Jeho syn a jeho vnuk byli již příliš slabí na to, aby udrželi na uzdě rostoucí moc jednotlivých pánů. A s tím, jak slábla králova moc, objevila se a pomalu rostla moc nová. Kněží boha Slunce postupně využívali rostoucí bídy vyvolané neschopností krále a hamižností jeho úředníků. Slibovali lidem ráj po smrti, odměnu za pozemské utrpení. Těžili z bídy a vzrůstajícího útlaku šlechty a bohatli na úkor lidu. Byl to kult tmy a ohně. Spíše ďábla než boha. A zaslechl jsem cosi i o lidských obětech.

Hvězda musela ustoupit. Do hor, do tajemných klášterů, které znají jen zasvěcení. Dokud nepřijde nový král a nevrátí zemi klid a pořádek, dotud bude hvězda muset setrvat v skrytu a nemůže ochraňovat svůj lid. Zřejmě se mým slovům divíš, netušil jsi, jak hluboko je ve mě Hvězda zakořeněna, že tvoří součást mého života, ačkoliv jsi jistě o její existenci něco věděl z mých náznaků.

Je to tak, synu můj - a říkám ti tak naposled - jsem služebníkem hvězdy. Tehdy ke mě přišel sám velmistr řádu Strážců tajemství hvězdy, sám Ten-který-ví a přinesl tebe. Nejsi můj syn, pane! " Při tomto posledním slově se v Taorových očích objevil nesmírný úžas! - Pane ? -

"Ano, pane! Ty nejsi Taor z Darejonu. Ty jsi Taor z Labranstone! Taor Labris! On se neutopil. To jen Řád Strážců zinscenoval únos. Museli bohužel oklamat i jeho matku. Ale nebylo to tak kruté, protože by byl Taor stejně během roku zavražděn pomahači Derenovými. A ukryli malého následníka trůnu u mne. Byl jsem poctěn samotným velmistrem řádu úkolem, který snad dosud žádný služebník Hvězdy neobdržel. Byl mi svěřen úkol zachránit a vychovat Taora z rodu Labris. Pro zemi, pro Hvězdu.

A velekněz mi přikázal, abych ti pravdu řekl až v době, kdy bude jasné, že se nevyhneme otevřenému boji o trůn. O tvůj trůn. Taore, pane, odpusť, jestli jsem tě svými slovy ranil. Pomoz lidu naší země, vrať do říše klid a právo. Zachraň Hvězdu. Hvězdu, která nás vede vpřed, dál, hvězdu vědění. Zachraň Hvězdu před ďábelským ohněm proradných uctívačů Slunce. Taore ..."

Katar z Darejonu zemřel a zanechal Taora se zmatkem v mysli a s ohromným závažím úkolu. Taor otce nezklame. Přestože teď věděl, že Katar nebyl jeho otec, stále jej za otce považoval. I když věřil všem jeho slovům, před smrtí nelze lhát, praví rodiče, které nepoznal, jeho mysl nezatěžovali. Tento muž jej vychoval od dětství, dal mu domov, vědomosti i schopnost zacházet se zbraní, to byl jeho otec a tomu slíbil splnit úkol.

Po otcově pohřbu byl zase nejvyšší čas věnovat se obraně před stále častějšími nájezdy žoldáků Prykenů. Taor sestavil dva oddíly a vyslal je na hranice. Jednomu se postavil do čela sám a druhý svěřil do velení svému soku Seanovi. Teď nebyl čas na rozmíšky, Elara musí jít stranou. Oba oddíly se vydaly na cestu.

V jedné z bitev byl Sean raněn a odejel domů. Oddíl nechal na hranicích svému pobočníkovi. Ten však nebyl tak zkušeným bojovníkem a muži padli do léčky. Došlo ke krvavé řeži, při níž na obou stranách padlo mnoho mužů. Prykenové zvítězili a ještě několik dní po kraji pronásledovali ty, kterým se podařilo probít z obklíčení. Na Darejon se vrátila z celého oddílu jen hrstka raněných a zbídačených mužů.

Po několika dnech se vrátil i Taor se svou družinou. Svedli několik vítězných bitev a pobili mnoho Prykenových žoldáků. Když Taor dojel na hrad, našel Seana v až příliš pečlivém ošetřování Eleařiném. Když se potom dozvěděl o chybách, kterých se Sean do-

pustil, vykázal jej z hradu. Eleara odešla s ním. Taor se jen krátce trápil, protože jej znepokojovaly zprávy z hranic. Prykenové formovali silné oddíly a chystali se napadnout území Darejů. Blížila se jedna z nejdůležitějších bitev války o trůn.

Taor shromáždil ze svého panství mnoho bojeschopných mužů a připravoval se na obranu. Před odjezdem vojska navštívil Taora Diador. V jeho tváři se zračily obavy.

"Taore, dej na sebe pozor. Mám zprávy, že v Prykenském vojsku je i Parador, můj mladší bratr. A to je velký šermíř. Mnohem lepší než já. A má ohromnou sílu. Dej si na něho pozor. Dal se do služeb Prykenů naschvál proto, že já se uchýlil k tvému otci. Je zlý a nepochybně jej Prykenové poučili, o koho se má v boji starat. Mám o tebe strach. Mezi vojáky jsi velmi oblíbený a šli by za Tebou do pekel horoucích, ale jestli se ti něco stane... Jsi naše jediná naděje. Kéž tě Hvězda ochraňuje!"

"Hvězda? Ty také věříš ve hvězdu, jako můj otec?"

"Samozřejmě. A uvěříš i Ty až pochopíš,Taore. Hvězda je mocná!"

Vojska se střetla. Mohutné šiky lidských těl zaplnily údolí. Třeskot zbraní se mísil s divokým křikem vítězících a úpěním raněných. Ještě ráno nablýskané meče zmatněly horkou lidskou krví. Ptáci z blízkých skal poplašeně vzlétali. Ten řev, křik, strašnější než vytí smečky hladových vlků zahnal všechnu zvěř daleko, daleko od údolí. Zůstala jen zvířata nejdivočejší, nejstrašnější. Zvířata, která nejvíce zdokonalila umění zabíjet, žoldáci Prykenů a zoufalí obránci holého života, vojsko Darejů. Pod údery seker a mečů pukaly štíty i lebky. Krev i pot se mísily a tvořily potůčky.

Šikem žoldáků procházel směrem k prvním řadám černě oděný mohutný muž. Hlavu mu pokrývala lebka buvola s mohutnými rohy. Přes bedra měl přehozenu kůži pardála a v ruce třímal meč. Ale jaký! Taor na něj fascinovaně hleděl. Takový meč by snad nebyl schopen ani zvednout. Čepel snad dva metry dlouhá, pokrytá snad rzí, snad, to spíš, zachlou věkovitou krví desítek a stovek obětí tohoto muže. Parador. Muž prošel vlastními řadami a procházel teď šiky Darejonských bojovníků. Ačkoliv se na něho sesypali ze všech stran, postupoval stejně snadno, jako mezi svými. A za ním zůstávali jen mrtví. Taor přestal vnímat vřavu bitvy. Veškerou svou mysl soustředil na jediné. Na blížící se Zlo. Jako čisté, zosobněné zlo mu připadala ta postava ze zlého snu.

Taor odhodil svou zbraň a tasil meč. Starý meč, jehož původ se ztrácí v zapomění a který mu před odjezdem věnoval Diador. To nejdražší, co měl. Meče se střetly. Meče bratrů a zároveň meče dvou táborů. Meče bratrů, nepřátel na život a na smrt. Kdyby nebyl Diador již tak starý, nepochybně by meč vedl. Ale vychoval Taora jak nejlépe uměl. Meče se střetly. Rána to byla hrozná. Taorovi málem vypadl meč z otřesených rukou. Musel uskočit. Parador šel znovu. Taor uhnul. Veliký žulový balvan puk1. Taor byl hbitý. Podnikal časté výpady, ale jeho meč vždy narazil na neprostupnou zeď Paradorova krytí. A znovu udeřil. Taor byl ranou téměř omráčen. To nebyl soupeř pro něj. Už nebojoval o vítězství, už bojoval za záchranu života.

Děsivé výkřiky z doliny pronikly do jeho vědomí. Darejové ustupovali. Chtěl je povzbudit, podpořit výkřikem. Sotva však otevřel ústa k výkřiku, pocítil strašnou bolest. Něco žhavého, spalujícího mu proniklo do těla. Nohy ztratily oporu a zvedly se ze země. Meč mu vypadl z ruky, přicházela tma. Strašlivý Paradorův meč pronikl jeho tělem a zvedl jej do vzduchu. Svět se pro Taora zhroutil.

V poslední chvíli, když chtěl Parador zasadit druhou ránu, sesypalo se na něj snad deset nebo patnáct bojovníků. Musel o krok ustoupit a to Taorovým lidem stačilo, aby jeho tělo rychle odklidili. Taor byl raněn. Výkřik se nesl celým údolím. Pomalý ústup Darejů se pozvolna měnil v útěk.

Vojsko se vrátilo na hrad. Pomalu, sklíčeně. Bitvu prohráli, mnoho jich boj zaplatilo životem a vůdce a pán Taor je těžce raněn. Smutek zavládl na Darejonu. Lékař se ihned ujal knížete. U jeho lůžka klečel i Diador. Slzy se mu koulely po tvářích. Rty raněného se pohnuly.

"Diadore, můj učiteli. Odpusť. Nenaučil jsem se dost z tvého umění. Nesplnil jsem úkol. Nestačil jsem na něj. Zavolej mi Seana, vyřiď, že mu odpouštím, že ho prosím, aby se vrátil. Ať je s Eleanou šťasten, a ať se ujme obrany Darejonu a naší věci. Diadore, zklamal jsem..."

Tichý, přerušovaný hlas pak byl přerušen návalem krve do úst. Tělo se napnulo, prohnulo a uvolněně spočinulo na kůžích. Taor byl mrtev.

Taor je mrtev! Ta slova zazněla jako výrok osudu, neodvratitelný konec. Taor je mrtev. Výkřik posla v sále Skhá-nei-ranu. Rada devíti ztuhla. Taor je mrtev. Konec nadějí? To je Hvězda a její děti už navždy odsouzena k pobytu v úkrytu v horách? Taor je mrtev. To je konec nadějí na obnovení slávy Eritrei. Trůnu se zmocní Prykenové. Není síly, která by je zastavila. Konec všech snah Strážců tajemství Hvězdy ?

Ten-který-ví povstal. Rada se uklidnila. "Je ohrožena sama existence Řádu, samotná podstata existence Hvězdy. Hvězda je ohrožena a s ní i její věrné děti. Hvězda musí pomoci. Nastal čas! Není již tentokráte jiné cesty. Poslední Labrisovec zemřel. Říši hrozí zkáza. Je čas. Bratři povetaňte. Jste-li všichni toho názoru, že Čas nastal, věnujte mi své klíče!"

Na mramorové desce se objevilo devět klíčů. Složitě tvarovaných, na řetězech, které bratři sundali z krku. Velmistr klíče vzal a odešel. Šel dlouhou chodbou, po schodech, dolů, do spodních sklepení. Již po generace tam nikdo nevkročil. Schody vedly dolů, do nitra skal. Pak přišly dveře. Dveře na devět zámků. Za ně směl vkročit již jen velmistr, Ten-který-ví. Muž odemkl. Dveře se otevřely, vpustily ho a opět se neslyšně zavřely. Další schody. Vyzdívka chodby se ztratila. Chodba byla dále tesaná ve skále. Dolů, dolů. Pak náhle rozlehlý sál, v němž se ztrácelo světlo velmitrovy pochodně. Dotkl se stěny a oslepivé světlo zalilo ohromnou jeskyni. Na protější stěně jeskyně byla zeď zahlazená a podivně se leskla. Při bližším podledu byla patrna tenká rýha kolem dveří. Neměly kliku ani otvor pro zámek. Nešly z této strany otevřít žádnými prostředky tohoto světa. A velmistr to věděl. Stiskl výstupek vedle dveří a čekal. Tak, jak věděl, že je to správné.

Za metrovými dveřmi se děly věci, které byly obyčejnému člověku i samotnému velmistrovi nepochopitelné. Od veliké skleněné rakve se odpojil poklop. Desítky trubiček se přisály na tělo, ležící uvnitř. Byl to člověk, muž. A nebyl to člověk. Nebyl z tohoto světa. Pomalu se mu vracely síly a vědomí. Probudili ho. Jeho myslí projela jako blesk myšlenka. Probudili ho, poslání je ohroženo ! Netrpělivě čekal, až oživovací procedura skončí. Věděl, že venku čeká velmistr.

Světlo v jeskyni pozvolna sláblo, až zhaslo docela. Velmistr v souladu s instrukcemi ustoupil ode dveří, poklekl a sklonil se. Tam, kde tušil rýhu dvěří, se objevil proužek světla. Nikdy tu nebyl, nikdy neviděl ty dveře, ale věděl, co se bude dít. Byl velmistrem, Tím-který-ví. Proužek světla sílil až se opět v jeskyni rozjasnilo. Dveře se otevřely a v nich stanula postava v modré kombinéze. Taor.

"Taore, pane, synu Hvězdy, přijmi poklonu od svého věrného sluhy a pokornou omluvu za probuzení. Nastal Čas, který jsi určil. Taore, pane, Taor je mrtev. Hvězda musí pomoci!"

Starkneat

S V Ě T L O Z T E M N O T

Vyrobila: Parnastar Etarea, Ertar 1985
Námět a scénář: Lucia Rain a Phillip Brasca
Hudba: Morris Lindallas
Kamera: Eton Mraketch
Režie: Lucas Stork
Osoby a obsazení: Taor /dvojrole/ - Gimson Freeman
Sean - Rick Anders
Sheilla - Diana van de Roy
Katar z Darejonu - Anthony Steel
Diedor - Dan Bughoo
Parador - Pierre Delphin
Elara - Constance Merciere
Ten-který-ví - Jerremy Hughes

S Y N H V Ě Z D Y

Vyrobila: Parnastar Etarea, Ertar 1986
Námět: Lucia Rain a Lucas Stork
Scénář: Lucia Rain a Phillip Brasca
Hudba: Morris Lindallas
Kamera: Eton Mraketch
Speciální efekty: Oidži Sekurava
Stavby: Gyula Vasarely
Režie: Lucas Stork
Osoby a obsazení: viz výše a dále
Teror z Prykenu - Kurenu Meinaro
Hrabě Sahorský - Lucas Stork
Býčí muž - Ferry Mazanetz

Syn Hvězdy

Svítalo. Pomalu, jakoby nesměle, vycházelo slunce. Snad se mu ani nechtělo ozářit co, co se chystalo. Veliká travnatá planina pomalu vyplouvala z tmy. Na stéblech trávy se zaleskly kapky ranní rosy. Z mlhy pomalu vystupovaly majestátné kopce pohoří Doran.

Za terénní vlnou se cosi pohnulo. Vztyčilo. Ozval se ponurý tisícihlasý zpěv. Kopí, praporce, meče a přilby. Tisícová armáda. Ne, to nebyla armáda. To byla horda. Kam až oko dohlédlo, divoké postavy, tisíce bojovníků. Na opačném konci planiny se objevil podobný obraz. Bojovníci a zpěv. Korouhve Darejonů, korouhve Prykenů. Válka o trůn!

Sean v čele Darejských vojáků. Vůdcem Prykenského vojska je tentokráte sám Teror z Prykenu. Ďábel v lidské podobě. Kníže, neznající nic, než peníze, vraždy a zradu. Trůn. Jakýmikoliv prostředky získat trůn. O nic jiného mu nejde. A všechny odpůrce pak povraždit. Drobné šarvátky a boje vyústily v bitvu, v níž byl Teor zraněn a nyní nadešel čas k bitvě, která patrně rozhodne.

Prykenům se již dávno donesla zpráva, že Teor zemřel. Vědí, že Darejské vojsko je bez vůdce. Seana považují za snadného protivníka. Na druhé straně údolí je nálada skutečně skleslá. Sean sice vojsko vede, ale mezi vojáky je ještě pár veteránů, kteří mají v paměti Seanovo opuštění vojska a masakr, který po tom následoval. Nálada mezi vojáky je všeobecně mizerná. A pohled na rozvášněného nepřítele chtivého boje také nevěští nic dobrého.

Řev a křik. Přední řady se srazily. Boj muže proti muži. Bolest a smrt. Válka není nic krásného. To není tak, jako ve filmu, kde krásní muži snadno vítězí nad hordami nepřátel a nezapomenou se přitom usmívat na v povzdálí stojící krasavici. Válka je špína, pot a krev. Válka je bolest, strašlivé utrpení a smrt. Smrt, když se tolik chce žít. Válka je strašná.

Údolí je naplněno válečnou vřavou až po okraj. Míhají se meče, blyštící přilby. Tráva rudne, zem se pokrývá muži, svíjejícími se ve smrtelných křečích, a vyhřezlými vnitřnostmi, rozpolcenými lebkami. Jedněm jde o moc a o peníze, druhým už jen o zachování práva na život, o to, aby neupadli do otroctví.

Darejské vojsko pomalu ustupuje. Vítězství se zvolna přiklání k Prykenům. Marně Sean pobízí do boje. Obranná linie se bortí, část vojska se dává na útěk. Náhle zazní zpoza kopce signály Darejů. Na vrcholek pahorku se vyřítí družina jezdců na koních. Prapor pánů z Darejonu. Osobní garda knížete a v čele ... Ne, to není možné. A přece. V plné zbroji, sám kníže Taor. Bojovníci nevěří zprvu svým očím. Byl přece těžce raněn. Zemřel. Ale ne, nezemřel. Je tu. Je s nimi v boji. Do žil se jim vlila nová krev. Za pravdu. Za Taora. Kupředu. Sean přemýšlí. On si nemyslí, že Taor je mrtev. On to ví. Kdo je tento muž? Na dlouhé úvahy však nemá čas. Lidé ho považují za Taora. Jdou za něj umírat. Pravda se ukáže po bitvě.

Rovněž v ležení Prykenů nastane pozdvižení. Poslové přece přinesli zprávu, že Taor zemřel. Ale, do čerta, přece tu je a vede své vojsko. Teror z Prykenu zuří.

Vojáci Darejů se znovu s novou vervou pustili do boje. Linie se vyrovnala, ústup zastavil. Muži pevněji sevřeli své zbraně. Protivník zakolísal. Někdo zanotoval starý rodový chorál. Za okamžik se již ozýval snad ze všech hrdel Darejských vojáků. Odhodlání zvítězit, píseň a Kníže Taor, bijící se v prvních řadách svého vojska. To je síla, které žoldáci Prykenů, očekávající snadné vítězství, nemohou odolat. Prykenové se dali na ústup.

Taor se ohánět mečem tak, jak to ještě nikdy jeho vojáci neviděli. Když už bylo jasné, že tuto bitvu Darejové vyhráli, dal se Sean do pozorování Taora. "Kdo je ten muž, kde se tu vzal a proč se vydává za Taora?" Tolik otázek mu vířilo hlavou.

Když bylo po všem a nepřítel uprchl, čekalo Seana další překvapení. Taor k němu přišel, napřáhl ruku k podání. "Seane, příteli. Musím Ti něco vysvětlit."

Taor přistoupil k veleknězi a pobídl ho, aby vstal. "Tak pojď, miatře. Najíme se a ty mi všechno povíš." Velekněz, Ten-který-ví, doprovodil Taora do jídelny a zatímco Syn hvězdy jedl, vyprávěl."Udělali jsme všechno, jak bylo nařízeno. Tedy mí předkové a celé generace Rady devíti a Strážců tajemství Hvězdy dělali, jak bylo přikázáno. Tvůj syn, Kaor z Labrisu se stal panovníkem. Byl to muž činu, který se vypořádal se všemi nepřáteli, upevnil poste-

vení Eritrei ve světě. Jeho žena porodila syna a tak vznikla dynastie králů, dynastie Labrisovců. Eritrea vzkvétala a sílila. Žádný z války chtivých sousedů se ji již neodvážil napadnout. Získala takovou autoritu, že se toho nikdo neodváží ani dnes, kdy se země zmítá v nepokojích. Za vlády dalších Labrisovců se pak Eritrea stala nejbohatší zemí světa. Chrámy Hvězdy byly plné, lid přinášel oběti, pracoval a byl šťastný. První známky krize se objevily, když nastoupil na trůn šestý Labrisovec, Danián. Ten pozval do země z dalekého, horkého severu několik kněžích, kteří začali hlásat novou víru. Považovali jsme je zprvu za neškodné, ale podcenili jsme je. Nebylo by se bývalo nic stalo, kdyby i nadále sedali na trůn muži, jako byl tvůj syn a vnuk. Ale Labrisovci slábli. Ztráceli respekt u šlechty, věnovali se dvoru a zábavám namísto státnických záležitostí. Nekontrolovali vzrůstající moc šlechty a jejich útlak lidu. A toho okamžitě využili kněží Slunce.

Začalo to v okrajových částech říše. Chrámy hvězdy se pomalu vyprazdňovali. Ať nás stihne tvůj hněv, Synu Hvězdy, ale dělali jsme, co jsme mohli, abychom tomu zabránili. Mnoho našich nejlepších mužů bylo úkladně zavražděno těmito knížaty, ba i přímo u královského dvora, když se pokoušeli přimět panovníky k akci. Až nastoupil na trůn Renar. Pane, odpusť. Byl to sice Labrisovec, ale tak slabošského krále Eritrea ještě neměla. Knížata si dělala, co je napadlo. Naštěstí měla jeho sestra syna. Dostal jméno po tobě, jako symbol naší naděje. Museli jsme ho skrývat, čekali jsme, až přijde pravá chvíle. Po Renarově smrti se říše rozpadla. Nastal čas bojů o uvolněný trůn. Zasvětili jsme Taora do jeho poslání. Vše se zdárně vyvíjelo a vypadalo to, že historie se bude řídit našimi plány. Ale v jedné bitvě byl Taor těžce raněn a svému zranění záhy podlehl. Zemřel poslední Labrisovec a s ním i naděje lidu na klid a pořádek v zemi. Nadešel čas, Synu Hvězdy a rada devíti svolila, abych Tě probudil. Pojď, seznámíš se podrobně se situací, pokud nám chceš pomoci a prosím Tě o to!"

Taor vstal. "Nejen, že Vám chci pomoci, mistře. Já musím. Víš dobře, že jsem jen služebníkem hvězdy, tak, jako Ty. I já se musím podřídit velkému poslání. Víš tak dobře, jako já, jaké je to poslání. Hvězda sestoupí na Zemi. Musíme všichni, já, ty, Rada devíti, co nejlépe na to lid připravit. Musím vám pomoci. Jsem zavázán hvězdě tak, jako ty. Ale dosti řečí. Připrav mi materiál ke studiu. Soudím, že času máme strašně málo!

Taor se zahleděl do staletých zápisů. Četl historii rodu, dějiny říše, tak, jak je po staletí sepisovala Rada devíti. Jak už je to dlouho, co četl tyto dějiny naposledy. Téměř čtyřista let. Seznámil se s posledními týdny Taorova života. Když si prohlížel jeho fotografie a pak sebe v zrcadle, zjistil, že mu genetika ušetřila spoustu problémů a práce. Nebude si muset pracně upravovat tvář. V jeho vzdáleném potomkovi se sešla vzácná kombinace genů jeho předků, takže byl Taor svému vzdálenému předkovi velice podobný. Pro styk s běžnými lidmi to bude stačit, řekl si. A ti blízcí, kteří jsou schopni to poznat, se stejně musí dozvědět pravdu. Pak si prohlédl snímky Seana, Elary, všech, které Taor znal a které tudíž Taor musí poznat.

Ze studia byl vyrušen samotným velmistrem. "Synu Hvězdy, zprávy jsou znepokojivé. Prykenové hromadí vojsko, blíží se rozhodující bitva. Musíš zasáhnout."

Taor pomalu vstal a přistoupil k truhlici, kterou mu velmistr nechal donést. Otevřel ji. Oděv, lehké brnění. Slabě modře se lesklo. Jak dávno je již neměl na sobě. Meč. Jeho věrný meč. Na zemi neexistoval kov, který by se mohl s tímto materiálem měřit.

"Seane, víš, já nejsem Taor a přitom jsem Taor. Bude to pro tebe těžké pochopit, ale věř mi. Tvůj přítel z dětství zemřel. Teď jsem tu já. Ne proto, abych pro sebe uchvátil trůn, ale kvůli nastolení pořádku. Porážka Prykenů a klid v říši jsou teď našimi hlavními úkoly. Zapomeň na své neshody s Taorem, přijmi Taorovo přátelství a pojď s ním v pevné jednotě v boji za mír v zemi, za obnovení slávy staré Eritrei." Sean po krátkém zaváhání nabízenou ruku přijal.

Na Darejonu se dlouho a bouřlivě oslavovalo vítězství. Taor po mnoho dní debatoval se Seanem a stařičkým Diadorem. Oni dva i Elara brzy přijali novou skutečnost a již se nad Taorovým znovuzrozením nepozastavovali. Byl to on i nebyl. Měl Taorovy vzpomínky i vědomosti. Měl však i mnoho jiných vědomostí, které Taor neměl. Když pak Diador viděl Taora zacházet na nádvoří s mečem, nevycházel z údivu. Ano, znal a dovedl toho hodně, když byl mlád, nad něho v souboji na meče nebylo. Když však pozoroval Taora při tréningu, pochopil, že by se s ním na souboj nikdy neodvážil. Rychlost pohybu a nečekané obraty vyvolávaly v jeho starých zádech mrazení.

Přestože jedna z rozhodujících bitev zkončila pro Dareje vítězně, válka neskončila. Taor se svou družinou, jejíž obdiv pro svého pána a velitele nebývale vzrostl, projížděl krajem a pátral po Prykenských bandách. A nejednou se vracel na Darejon s bohatou kořistí. Další a další drobná panství postupně přecházela na stranu Darejů a jejich území se rozšiřovalo k severu.

Při jedné obhlídce na úpatí Eigenských hor se Taorova družina střetla s loupeživou bandou. Po krátkém boji se bandité rozprchli a Taorovi lidé se pustili do pronásledování. Taor pochopitelně v čele. Brzy nechal své bojovníky daleko za sebou a hnal koně do údolí a roklin, v nichž se mu ztratil pronásledovaný vůdce bandy. Až po dlouhé bláznivé jízdě si Taor uvědomil, že zabloudil. Zapletl se do bludiště roklí a průrev. Nebál se, že by se mu nepodařilo najít cestu. Jen se ocitl v neznámých místech a zlobilo ho, že se nechal tak strhnout honičkou v terénu, který znal protivník nepochybně lépe.

Upustil od pronásledování, stejně v kamení ztratil stopu. Pomalu projížděl roklinami. Za jedním ohybem skály kůň zastavil. Taor se rozhlédl a strnul. Přímo před ním se rozprostíralo nádherné zelené údolí. Po předchozích hodinách strávených mezi holými skalami to byl šok. Potok, svěží tráva, nádherné stromy a plno květů. Ale to nebylo to, kvůli čemu strnul. Potok tvořil uprostřed louky tůň. A na jejím břehu stála dívka. Dlouhé kaštanové vlasy jí spadaly až skoro k pasu. Téměř průsvitnými šaty, nebo závojem, prosvítalo její krásné štíhlé tělo. Dívka Taora neviděla. Byla k němu otočena zády. Taor sklouzl z koně a tiše zíral na tu krásu. Dívka se chystala vykoupat. Než si však svlékla svůj plášť, Taorův kůň si odfrkl. Dívka se otočila a spatřila muže v plné zbroji. Lekla se. Ale duchapřítomně se rozběhla k nejbližší skalní stěně. Taor nebyl schopen pohybu. Tak krásné stvoření ještě neviděl. To snad ani nebyla dívka, to byl anděl. Než se zmohl na jediný krok, dívka doběhla ke skále a zmizela Taorovi z očí. Až teď se probral z omámení. Rozběhl se ke skále a pak se tam bezradně zastavil před nekonečnou sítí puklin a chodeb. Měl pocit, že kdyby vkročil dovnitř, již nikdy nenajde východ.

Musí si na dívku počkat venku. Ale věděl, že tento den již dívka ven nevyjde. Nesmírně rozladěn již druhým neúspěchem, nasedl na koně a pomalu se vydal na zpáteční cestu. Tolik myslel na tu krásnou ženu, že nevnímal kudy jede a kůň si hledal cestu sám. A náhle spatřil jezdce ze své družiny, kteří ho hledali. A když se pak otočil ke skalám, nebyl ani schopen říci, ze které rokle vyjel.

Vrátili se na Darejon a dál hlídali pořádek v panství. Taor však stále nemohl zapomenout. Když byl v okolí jen trochu klid, vydával se na dlouhé cesty k Eigenským horám a hledal. Hledal tu dívku. Jednou večer, po celodenním marném bloudění slezl z koně a záhy usnul. Probudil se uprostřed noci, když ho jeho věrný kůň čenichem šťouchl. Zaposlouchal se do noci. Za ohybem se něco dělo. Potichu se přeplazil dál, aby viděl. Když lezl podél hrany skály, všiml si ve svitu měsíce charakteristického tvaru. Byl na místě. Náhodou našel místo, které po měsíce hledal. Spatřil známou tůň se stříbrnou hladinou. Na hladině se odrážel měsíc. Pak se hladina zvlnila. V tůni se koupalo asi pět dívek. Jejich těla se třpytila v měsíčním světle. Taor však nebyl schopen rozeznat, jestli je mezi nimi i ta "jeho". Dívky se vykoupaly, oblékly a ztratily ve tmě. Musel čekat do rána.

Probudil se ještě než vyšlo slunce a zaujal výhodné pozorovací místo u paty skály. Seděl nepohnutě skoro půl dne, než se objevila. Byla to ona. Poznal její krásnou postavu. Trhala květiny, zpívala si jakou neznámou píseň. Měla krásný hlas. Taor slovům písně nerozuměl, ale přes teplý den a krásný hlas mu přeběhl po zádech mráz. V té písni bylo něco strašně cizího. Nevěděl jak k tomu pocitu přišel, ale z té písně pocítil dotek smrti. Nechtěl, aby dívka takovou píseň zpívala. Vstal. Ona se zarazila v půli slova a pozorovala ho. Nevypadala vystrašená. Jen překvapená.

"Ty už jsi tu jednou byl, viď."

Taorovi chvíli trvalo, než promluvil. Byla opravdu krásná. Krásnější, než tušil. Nádherná, štíhlá postava v bílé říze. Hluboké oči, dlouhé vlnité vlasy, koutky úst mírně zvednuté do úsměvu, štíhlý pas. "Ano, byl. A od té doby jsem Tě hledal!"

"A proč, co tu hledáš za štěstí na tomto místě?"

"Co tu hledám za štěstí," opakoval Taor,"přece tebe!"

Dívka se zasmála a pak zvážněla."Jsi milý. Tady ale není bezpečno. Raději odejdi. Nechci, aby se ti něco přihodilo."

"Co by se mi mohlo stát, jsem přece na svém panství!"

"Ne, tohle není tvoje panství, tady..." dívka se zarazila a úsměv z její tváře zmizel. Taor se prudce otočil. Několik kroků za ním stálo asi deset mužů s nataženými tětivami ohromných luků. Položil ruku na jílec meče ale pak se zarazil. Ne, tady neměl šanci. Z jakéhosi průchodu ve skále se vynořil podivně oděný muž. Na hlavě býčí lebku, oděný do černých medvědích kůží, ověšen pery a zuby šelem. Nevšímavě kolem Taora prošel a uchopil dívku za paži. Vytrhla se mu, ale uchopil ji znovu a táhl pryč. Taor se pohnul. Hroty šípů namířily na jeho hruď.

"Řekni mi, prosím, alespoň, jak se jmenuješ,"řekl tiše.

"Sheilla".

Pocítil úder do temene a omdlel. Když se probral, ležel v tmavé kobce zaplněné příšerným pachem a nad ním se skláněl ten podivný muž s býčí lebkou. "Tví přátelé tě již hledají a zanedlouho by je tvůj kůň mohl dovést sem. Lehce bychom si s nimi poradili, ale přišli by další a naše sídlo by bylo prozrazeno. Půjdeš a odvedeš je odtud a již nikdy sem nevkročíš a neprozradíš, co jsi viděl. Víme o každém tvém kroku a za zradu bys zaplatil životem. ale nejen ty. I ona!" Pak muž zamával něčím nedefinovatelným Taorovi před nosem a ten znovu upadl smradem do bezvědomí.

Probral se za ohybem skály, na místě, kde předchozí noci usnul. Nad ním se skláněl jeho kůň a teď již věrný přítel Sean.

"Dlouho jsme Tě hledali, Taore. Musíme znovu do boje!"

Vír událostí, šarvátek a bojů Taora nadlouho pohltil. Nemohl však na Sheillu zapomenout a sliboval si, že jakmile nastolí v zemi jen trochu pořádek, vrátí se do hor ji hledat. Pořád mu zněla v uších její cizí píseň, hrozby býčího muže. Nedalo mu to spát a cítil tajemnou hrozbu. Nedovedl si však ty pocity racionálně vysvětlit.

Taor připravoval své oddíly na další bitvu. Hrabě Sahorský, který se až dosud vyhýbal jakémukoliv střetnutí a nepřikláněl se ani na jednu, ani na druhou stranu, se náhle připojil k Prykenům. Hrozilo nebezpečí. Taor měl velkou oporu v Seanovi, který dělal co mohl, aby odčinil své minulé chyby; i Elara si Taora oblíbila. Přesto je postihla těžká rána. Několik dní před bojem zemřel

Diador, Taorův velký obdivovatel a věrný služebník. Do boje se už vydali bez jeho požehnání. A věru, bylo by ho třeba. Sotva boj vypukl, objevil se na scéně Parador. Prykenové jej znovu velkou odměnou vylákali z jeho hradu. Sám neměl jasno v tom, zda Taora zabil nebo ne. Byl přesvědčen o jeho smrti do té doby, dokud jej nenavštívil Teror a neslíbil odměnu za Taorovu smrt.

Sotva se tento muž objevil na bojišti, věděl Taor, o koho jde. Ne nadarmo jej na něho velmistr upozorňoval a varoval před jeho mečem. A opět se meče střetly. Tentokrát to už však nebyly meče bratrů. Taor Paradorův úder vydržel. A nejen to. I vrátil. Parador v posledním okamžiku úder vykryl, ale pod jeho silou zakolísal. V tom okamžiku pochopil, že nepřítele podcenil. Skutečně tenkrát Taora zabil. Tento muž nebyl Taor. Meče se srazily. S nenávistí, zuřivostí. Divokou, zvířecí nenávistí i s touhou po pomstě. Pro oba přestala bitva existovat. Bylypro ně jen meče jeho soupeře. Taor pocítil, že to nebude lehký souboj. Nebál se o sebe, ale věděl, že to bude zlý boj. Paradora rozzuřilo, že už jeho první rána nebyla smrtelná. Oba muži bojovali mlčky. O to více zuřivěji. Meče se míhaly vzduchem, těla uhýbala. Zvonil kov.

Síla nového Paradorova úderu přinutila Taora pokleknout. Další rána přišla přímo shora. Taor nestačil nastavit meč na plocho. Strašlivý Paradorův meč narazil na Taorův, hrana na hranu. Paradorův meč se zlomil. Ten v údivu nad tou neuvěřitelnou skutečností že Taor nejen není vejpůl, ale navíc mu zlomil meč, na osudovou chvíli ztuhnul. S takovýmto člověkem nelze mít slitování. "Za Taora", vykřikl Taor. A dříve než se Parador na cokoliv vzmohl, Taor se vztyčil a meč zasvištěl vzduchem. Bezhlavé tělo se sesulo do trávy.

Teror z Prykenu vyděšeně zíral na Paradorovu mrtvolu. Taor se pohnul směrem k němu. Dal se na zběsilý útěk. Zanedlouho se daly na útěk i zbytky jeho armády. Bitva skončila.

Ještě několikrát se Taor pokoušel vydat se do Eigenských hor hledat Sheillu. Nemohl a nechtěl na ni zapomenout. Ale sám chápal Seanovy obavy i rady velmistra Řádu, že teď nemůže odejít ani na okamžik. Boje se chýlily ke konci. Byl nepostradatelný.

Při jedné hlídkové jízdě v podhůří Doranu dojel Teor a jeho družina do vesnice, kde byli všichni obyvatelé shromážděni u velké vatry na návsi. Taor zdálky zaslechl píseň. Známou píseň s tolik cizími slovy. Tu přece zpívala tenkrát Sheilla. Tentokrát ji zpíval drsný mužský hlas. Taor šel blíže. V šeru večera si jej nikdo

příliš nevšímal. Na podiu vedle vatry byl muž. S býčí lebkou na hlavě, v černých kožešinách. Zuřivě gestikuloval a vykřikoval nějaké těžko srozumitelné nadávky na říši, na vládu v neustálých šarvátkách. Lidé mu přizvukovali. Mluvil o bídě a utlačování. Vyzýval lid v uctívání Slunce. Jeho světlo prý ozáří ztemnělý kraj, vrátí polím úrodu, jeho žár spálí nepřátele.

"Zapomeňte na hvězdu, vidíte, že Vám nepomáhá. Váš pravý bůh je slunce. Opusťte hvězdu. Pokloňte se Slunci. To vás spasí!"

"To je lež!" neudržel se Taor. Muž zmlkl. Jejich pohledy se střetly. Poznali se. "To je on, zabte proroka Hvězdy!" zaječel muž. A zatímco se v davu strhl zmatek, sklouzl z pódia a zmizel Taorovi z očí. Taor se vytrhl lidem, kteří se po něm již sápali a vrhl se do šera za tím mužem. Spatřil v dálce siluetu, jak nasedá na koně. "Kde je Sheilla, ty bídáku, kde?" křičel za ním.

"Už ji nikdy neuvidíš, nikdy. Slunce Tě sežehne, bídný Synu Hvězdy a ji sluneční zář obejme, hlupáku!" smích dozněl. Než se Taor prodral ke svému koni, muž zmizel v noci. Taor však tušil, že se s ním ještě setká a nebude to příjemné. Jak dalece to bude zlé, to však sám netušil.

Vojska Darejů stanula před branami hlavního sídla Prykenů. Hradby se zdály nepřekonatelné, ale oblehatelé měli velkého spojence, čas. Ve městě ubývalo potravin a vody. Žoldáci Prykenů, kteří již dlouho postrádali svůj plat, se bouřili. Město vzdorovalo z posledních sil. Jednu temnou noc je pokusili obležení prorazit. Taor byl znovu na objížďce stráží na opačné straně hradeb a byl to Sean, který pohotově vzburcoval vojáky a útok odrazil. Podařilo se mu zahnat Prykeny zpět do města a to tak rychle, že za sebou nestačili ani zavřít brány. Když dojel Taor, bojovalo se již v ulicích. Darejové dobývali dům za domem, ulici za ulicí.

Prostí obyvatelé se ukrývali do sklepů, otvírali vrata a dveře. Vyhýbali se boji. Přijímali Darejské vojsko jako osvoboditele od bídy, kterou jim připravili Prykenové. Bojovali už jen žoldáci. Ale ne pro peníze, ale za záchranu života. A Terorova garda.

Taor se Seanem po boku se probili do knížecího paláce. Garda ustoupila do věže. V lítém boji si oba muži, nyní přátelé na život

a na smrt, několikrát zachránili život. Nyní již bojoval jen Taor s Terorem na vrcholku věže, na jejím ochozu. Dole v paláci boj utichl. Příslušníci Prykenovy gardy buď padli nebo se vzdali. Sean by rád přispěchal Taorovi na pomoc, ale boj se přenesl již na úzkou římsu, kam by se stejně nevešel. Nezbývalo mu, než přihlížet a v nejhorším případě alespoň nenechat Terora uprchnout.

Zdálo se však, že jeho zásahu nebude zapotřebí. Taor bojoval s jistotou. Zdálo se, že Terora nechce zabít. Sean to chápal. Špatně se vládne králi, který se k trůnu dostal vraždou soka. A Taor teď nechtěl být vrahem. Pomohla mu náhoda. Při vzájemném ustupování před údery soupeře náhle Terorovi uklouzla noha, ztratil rovnováhu, upustil meč a se strašlivým výkřikem se zřítil z věže. Jeho tělo se na nádvoří roztříštilo.

Poslední skupinky žoldáků se vzdaly. Válka o trůn skončila. "Ať žije král! Ať žije král Taor!" výkřiky nebraly konce.

Sean přistoupil k Taorovi a položil mu ruku na rameno. "Tvá úloha teprve začíná. Král musí dát zemi do pořádku, vrátit jí klid a právo. Klid a blahobyt. Všichni Ti pomůžeme!" A pak s úsměvem dodal: "A král si musí opatřit královnu!"

Starknest

